

FJALLSKILAREGLUGERÐ

fyrir Suður-Þingeyjarsýslu og Húsavík.

I. KAFLI

Stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Suður-Þingeyjarsýsla og Húsavíkurbær eru eitt fjallskilafélag, sem skiptist í deildir.

Sýslunefnd ákveður takmörk deilda eftir tillögum hlutaðeigandi sveitarfélaga.

2. gr.

Sýslunefndin í Suður-Þingeyjarsýslu hefur á hendi yfirstjórn allra málefna fjallskilafélagsins samkvæmt gildandi lögum um afréttarmál, fjallskil o. fl.

3. gr.

Hver hreppsnefnd getur valið einn mann eða fleiri til að hafa á hendi stjórn og framkvæmd fjallskilamála hreppsins og nefnast þeir fjallskilastjórar.

Þar sem svo hagar til, að ein fjallskiladeild tilheyrir tveimur eða fleiri hreppum, kjósa hlutaðeigandi hreppsnefndir sameiginlega fjallskilastjórn, er hafi störf þessi á hendi í umboði nefndanna.

II. KAFLI

Notkun upprekstrarlanda.

4. gr.

Land, sem fjallskilaframkvæmd tekur til, skiptist í öræfi, afréttir og heimalönd. Sýslunefnd getur ákveðið nýjar afréttir eftir tillögum hreppsnefnda og með samþykki landeiganda.

Enn fremur geta hreppsnefndir með samþykki sýslunefndar breytt takmörkum afrétta og lagt til þeirra land, er þær hafa full umráð yfir.

Ekki verður afréttarland, þótt í einkaeign sé, gert að heimalandi, nema samþykki sýslunefndar komi til.

5. gr.

Hver hreppsnefnd skal semja skrá með tölu og ummerkjum yfir þær afréttir, er hún hefur umsjón með og rita hana í gerðabók hreppsins eða sérstaka fjallskilabók. Þar skal og rita allar ákvarðanir, sem gerðar eru viðkomandi fjallskilum hreppsins, og getur sýslunefnd ávallt krafist afrita úr bókum þessum.

6. gr.

Upprekstrarrétt á afrétt hrepps, eða annars upprekstrarfélags, eiga allir búfjáreigendur, sem landsnot hafa í hreppi eða félagssvæði.

Sumarbeutiland sauðfjár, samkvæmt reglugerð þessari, eru afréttir allar og heimalönd, að öðru leyti en því, sem girt er af þeim eða varið til annarra nota. Hreppsnefnd hverri er skylt að sjá um, að öll landssvæði, sem eru í hennar umsjá til fjallskila, notist sem best og jafnast til sumargöngu. Þannig hafi hreppsnefnd, þar sem um afréttarsvæði, fráskilin heimalöndum, er að ræða, vald til að ákveða hvaða fjáreigendur reka fé þangað, hvenær þeir gera það og hvar þeir skilja það eftir.

7. gr.

Ef þurfa þykir skal hreppsnefnd beitast fyrir að sumargöngulönd hreppsins séu metin til ítölu, samkvæmt lögum nr. 42 frá 1969. Nú hefur ítölumat farið fram í tiltekið landsvæði samkvæmt áður nefndum lögum, og í ljós komið, að einstaka fjáreigendur skortir land til sumarbeitar fyrir fé sitt, og skulu þeir þá greiða upprekstrar-gjald til fjallskilasjóðs, er síðan greiðir hagatoll til þeirra landeigenda, er landrými hafa fram yfir eigin þarfir. Skal hreppsnefnd ákveða gjöld þessi innan sveitar.

Þar sem svo hagar til, að afréttir eru í eign eins eða fárra manna, ákveður hreppsnefndin gjöldin í samráði við þá, og getur falið þeim innheimtuna sjálfum.

Heimilt er fjáreiganda, sem skortir land til sumarbeitar, að útvega sér það sjálfur, en tilkynna skal hann það hreppsnefndinni eigi síðar en 1. júní ár hvert. Þó að fjáreigandi fái land til sumargöngu utan sins hrepps, verða eigi lögð á hann fjallskil þar, beinlínis, heldur fer þar um eftir samningi hlutaðeigandi hreppsnefndar, sbr. 23. gr.

8. gr.

Nú verður hreppur fyrir ágangi á afrétt eða heimalöndum af fé úr öðrum hreppi, og á þá sá, er fyrir áganginum verður, kröfurétt á hinn um hagagjald.

Rétt er, að sveitarstjórnir hlutaðeigandi hreppa geri með sér samning til tiltekins tíma um bætur fyrir áganginn eftir ástæðum á hverjum stað. Greiðast slík uslagjöld af hlutaðeigandi fjallskiladeild.

9. gr.

Eftir að hreppsnefnd hefur ákveðið, að vorsmölun sé lokið og til fyrstu gangna, má enginn smala afrétt né gera afréttarpeningi ónæði, nema með leyfi hreppsnefndar.

10. gr.

Gangi búpeningur í engi, tún, garðlönd, eða önnur afgirt svæði og valdi tjóni, skal með það farið, svo sem fyrir er mælt í lögum nr. 42 frá 1969, 31. gr.

11. gr.

Eigi má eigandi eða umráðamaður lands, sem notað er til sumargöngu, taka sauðfé eða annan búpening í land sitt af mönnum, sem heimili eiga utan hrepps, nema með samþykki hreppsnefndar, þar sem landið liggur. Þetta á þó eigi við, þar sem fjallskiladeild nær til tveggja hreppa eða fleiri.

Ekki hefur eigandi lands, er liggur innan takmarka sýslufélagsins, sé hann búsettur utan þess, rétt til að lána eða leigja það til upprekstrar, nema samþykki sveitarstjórnar, þar sem landið liggur, komi til.

Telji hreppsnefnd, að of mörgu fé sé sleppt til sumargöngu í þau lönd, sem að hreppsmörkum liggja, getur hún krafist ítölu.

III. KAFLI

Fjárréttir.

12. gr.

Fjárréttir skiptast í aðalréttir og aukaréttir.

Aðalréttir eru nú:

Miðvíkurrétt við Víkurskarð, Gljúfurrétt í Höfðahverfi, Lokastaðarétt, Dælisrétt, Illugastaðarétt í Fnjóskadal, Fellsrétt í Kinn, Mýrarrétt, Fótarrétt, Árrétt og Víðikersrétt í Bárðardal, Baldursheimsrétt og Reykjahlíðarrétt í Mývatnssveit, Hallbjarnarstaðarétt í Reykjadal, Hraunsrétt í Aðaldal, Skógarétt í Reykjahverfi, Tungugerðisrétt á Tjörnesi og Húsavíkurrétt.

Hver aukarétt heyrir undir einhverja aðalrétt eftir nánari ákvörðun hreppsnefndar. Á aukarétt skal rétta fyrir en á aðalrétt þeirri, er aukaréttin heyrir undir, enda gangi úrtíningsfé þaðan til aðalréttar og dragist þar upp.

13. gr.

Skylt er hverri fjallskiladeild að annast byggingu og viðhald nauðsynlegra rétta á sínu svæði.

Skulu fjáreigendur, sem sókn eiga til réttar, sjá sér þar fyrir nægilegu dilkrúmi á sinn kostnað, og hlíta samþykktum fjallskiladeildar um gerð þeirra, ef um nýbyggingu réttar er að ræða. Sama gildir um aðrar fjallskiladeildir, sem fjár geta átt von á réttinni.

Kostnað af byggingu almennings og geymslurúms ber fjallskiladeildin.

14. gr.

Nú þykir þörf að fjölga fjárréttum eða færa gamla rétt á annan hentugri stað, og skal þá hreppsnefnd sú eða hreppsnefndir, er hlut eiga að máli, bera málið undir atkvæði búenda í fjallskiladeildinni á almennum fundi.

Sé um aukarétt að ræða, ræður meiri hluti atkvæða málinu til fullnaðarlykta, en um aðalrétt þarf samþykki sýslunefndar til þess að ákvörðun sé gild.

15. gr.

Skyldur er hver landeigandi að leggja til land undir rétt, þó ekki tún eða engi.

Valdi réttarbygging grasnámi eða jarðusla, skal bæta það landeiganda, ef krafist er, eftir mati tveggja óvilhallra manna, er dómkvaddir séu af sýslumanni.

Endurgjald til jarðeiganda, sem og kostnaður af matsgerðinni, telst með byggingarkostnaði réttarinnar.

IV. KAFLI

Smölun til rúnings.

16. gr.

Allir þeir, sem jörð hafa til ábúðar, eru skyldir til að smala lönd sín á vorin eftir því, sem hreppsnefnd ákveður.

Nú er jörð í eyði og enginn ákveðinn notandi að henni, ber þá fjallskiladeildinni að hlutast til um, að landið sé smalað til rúnings, ef þörf telst til, og taka ákvörðun um, hvernig kostnaður af smöluninni sé borinn uppi. Sama gildir um smölun afréttar, ef fé rennur þangað fyrir rúning.

17. gr.

Hreppsnefnd hefur vald til að ákveða hvenær vorsmölun skuli fara fram. Ókunnugt fé, sem þá kemur fyrir og eigendur ráðstafa ekki sjálfir, ber finnanda að rýja, ef unnt er, og einnig marka unglömb. Skal hann gera eigendum aðvart um ullina, og gera grein fyrir mörkum á lömbum.

Þóknun fyrir rúning má nema allt að andvirði helmings ullarinnar.

V. KAFLI

Hreinsun heimalanda.

18. gr.

Hver búandi er skyldur að hreinsa heimaland sitt á hverju hausti í sambandi við almenn fjallskil og eftir nánari fyrirætlum hreppsnefndar.

Heimilt er hreppsnefnd að meta smölun þeirra til fjallskila og reikna sem fram-
iag vinnu þá, sem lögð er til smölunarinnar.

Rekstur til réttar reiknast með fjallskilum.

Hreppsnefnd getur skipað fyrir um almenna hreinsun heimalanda á haustin,
hvenær sem henni þykir nauðsynlegt.

19. gr.

Nú liggja heimalönd tveggja eða fleiri hreppa saman, og skulu hlutaðeigandi
hreppsnefndir koma sér saman um, hvernig hreinsuninni skuli hagað á því svæði.

20. gr.

Hver bóndi er skyldur að hirða fé það, er finnst í heimalöndum, eftir að al-
mennum fjallskilum er lokið, og greiða fyrir því, að það komist til réttra eigenda,
samkvæmt reglum er hreppsnefnd setur.

VI. KAFLI

Göngur og réttir.

21. gr.

Hver, sem á sauðkindur eða geitfé, ber að telja fram við hreppsnefnd fyrir 1.
ágúst ár hvert allt sitt fé, enn fremur geldneyti og hross sem ganga í afrétt, og gera
fjallskil fyrir það á þann hátt sem hún ákveður. Skyldur er hver húsráðandi að
inna fjallskil af hendi fyrir heimilisfólk sitt.

Enginn fjáreigandi er undanþegin fjallskilum, þótt hann hafi sleppt fé sínu í
heimaland. Þó getur hreppsnefnd undanskilið að meira eða minna leyti það fé, sem
geymt er í eyjum eða girðingum, sem vel er við haldið. Gera má um þetta sveitar-
samþykkt á lögætum fundi, enda hafi þess verið getið í fundarboði, að málið verði
borið þar fram.

22. gr.

Hreppsnefnd skal skipta löndum, sem hún hefur forsögn um fjallskil á, í til-
tekin leitarsvæði og kveða á um, hve marga menn þarf í hverja leit, og til hvaða
réttar fé það skuli ganga. Einnig skipar hún fyrir um hvers konar fjallskilavinnu
aðra, er inna þarf af höndum.

23. gr.

Þegar hreppar fá í haustgöngum ójafna fjártölu svo að máli skiptir, hver úr
annars löndum, þá er þeim hreppi, sem fleira fær féð, skylt að greiða hinum áfallinn
gangnakostnað fyrir það og hagagjald.

Getur sá, er fyrir verulegum ágangi verður, krafið hinn aðilann um, að hann
sendi menn í göngur. Skulu hreppar gera með sér glögga samninga um þessi við-
skipti. Ágreiningi hreppa um þessi atriði má skjóta til fullnaðarúrskurðar sýslu-
nefndar.

24. gr.

Nú vanrækir einhver fjallskil, sem á hann hafa skipst og er honum það sjálf-
rátt, eða hann leggur ógildan mann til fjallskila, þá er það gangnarof og varðar sekt-
um er nema hálfum fjallskilakostnaði, og renna í fjallskilasjóð.

Auk þess greiðir sá, er brotlegur verður, göngurnar eftir mati, nema leitarforingi
eða hreppsnefnd fái mann til að inna þær af hendi á hans kostnað.

25. gr.

Hæfan gangnamann skal álíta þann, er leitarforingi og minnst helmingur leitar-
manna tekur gildan, þó aldrei yngri en 14 ára. Nú verður einhver leitarmanna sann-

ur að óhlýðni, hirðuleysi eða handvömm, sem honum sjálfum er um að kenna, þá skal svo álíta sem enginn hafi verið lagður til fjallskila í það sinn, og að auki sæti aðili fébótum sem fyrir gangnarof.

Nú er leitarmaður ekki talinn fullgildur, en þó eigi heim sendur, og reiknast honum þá kaup eftir mati leitarföngja og hreppsnefndar.

26. gr.

Tvenn skulu fjallskil haust hvert. Auk þess skal hreppsnefnd skipa fyrir um fleiri fjallskil, ef þörf þykir.

Nú kemur óveður, er gangnamenn eru af stað komnir og göngur byrjaðar, svo að þær verða að litlu gagni eða engu, og er þá komið undir áliði hlutaðeigandi hreppsnefndar, hvort telja skuli, að nokkrar göngur hafi verið gerðar í það sinn.

27. gr.

Haustgöngur skulu byrja svo snemma ár hvert, að fyrstu réttardagar á aðalréttum verði þessir.

- a. 12. september: Skóga-, Húsavíkur- og Tungugerðisrétt.
- b. 13. september: Víðikers- og Reykjahlíðarrétt.
- c. 14. september: Baldursheims-, Hrauns-, Hallbjarnarstaða- og Árrétt.
- d. 16. september: Gljúfurár-, Fells- og Mýrarrétt.
- e. 17. september: Lokastaðarétt.
- f. 18. september: Miðvíkur-, Dælis-, Illugastaða- og Fótarrétt.

Ellefu dagar skulu líða milli 1. og 2. gangna.

Nú eru leitarsvæði, eitt eða fleiri, aðskilin frá öðrum með girðingum eða tálmunum frá náttúrunnar hálfu, sem hindra millirensli fjár, og getur þá sýslumaður heimilað viðkomandi hreppsnefnd eða hreppsnefndum að færa fjallskil til á því svæði, um tiltekinn tíma.

28. gr.

Hreppsnefnd skal birta með umburðarbréfi, er berist sem þingboð um hreppinn nokkru á undan fjallskilum, hvað hver fjáreigandi skal leggja til fjallskilanna. Sé þar tekið fram, hvernig göngum skuli hagað í hvert skipti, tilnefndir leitarföngjar og þeir menn, sem sendir skulu á aðrar fjárréttir.

Hreppsnefnd skipar réttarstjóra, er hefur umsjón með réttun fjárins og sundurdrætti. Getur hann kvatt sér til aðstoðar svo marga menn, sem þarf til þess, að sundurdráttur fjárins gangi greiðlega.

29. gr.

Hver fjáreigandi er skyldur til að hafa svo marga menn á þeirri fjárrétt, sem hann á sókn að sem þarf, til þess að fé hans verði dregið svo greiðlega, sem réttarstjóri mælir fyrir. Skal að minnsta kosti einn maður vera kominn til réttar frá hverjum fjáreiganda, þá réttað er og sundurdráttur byrjar, enda má enginn reka fé frá réttinni, fyrr en honum er lokið, nema réttarstjóri leyfi.

30. gr.

Leitarföngjar skipa fyrir um, hvernig göngum skal hagað í hverri leit. Þeir sjá um, svo sem unnt er, að hver gangnamaður leysi hlutverk sitt vel af hendi, og að fjársöfnin séu rekin með reglu til réttar í tækan tíma.

Svo hafa þeir og umsjón með geymslu fjárins, þar til réttarföngi tekur við því. Eru gangnamenn skyldir að hlýða leitarföngja, og varðar sektum sem fyrir gangnarof, ef út af er brugðið.

Leitarforingja er skylt að sjá um, eftir því sem frekast er hægt, að vanmetafé komist til byggða.

Fjallskiladeildin ber ekki ábyrgð á, að hrútum, eldri en veturgömlum, sé komið til réttar, ef þeir reynast ekki göngufærir með öðru fé, en skylt er að segja eigendum frá, að þeirra hafi orðið vart.

31. gr.

Í hverri fjallskiladeild skal vera fjallskilasjóður, og er heimilt að jafna niður ákveðnu gjaldi til hans, eftir tölu þess fjár, sem þar er fjallskilaskyld. Í hann mega renna hagagjöld, eftirstöðvar af skylduvinnu til fjallskila, fundarlaun fyrir fé úr öræfaleitum og eftirleitum, sem gerðar eru á kostnað fjallskiladeildarinnar, sektir og fleira.

Tekjum fjallskilasjóðs skal verja til að standa straum af fjallskilakostnaði, sem eigi verður auðveldlega inntur af höndum með skylduvinnu, svo sem til að borga auka-leitir, öræfaleitir, fundarlaun eftirleitarfjár fjáreigenda í deildinni, réttarbyggingar o. fl.

Reikningar fjallskiladeildar skulu gerðir samtímis reikningum sveitarsjóða og fylgja þeim til sýslunefndar.

32. gr.

Dyki einhverjum sér gerð of mikil fjallskil, hefur hann rétt til að kæra það fyrir hreppsnefnd, er leggur úrskurð á kæru hans. Úrskurði hreppsnefndar má skjóta til sýslunefndar. Enginn getur, með því að kæra, skotið sér undan að inna þau fjallskil af hendi, er honum voru gerð.

VII. KAFLI

Eftirleitir og öræfaleitir.

33. gr.

Þá er fjallskilum er að fullu lokið skal hreppsnefnd annast um að eftirleit fari fram, ef þörf er talin á því.

Fjárleitir á öræfum, sem ekki geta talist til nokkurra afrétta, skulu gerðar eftir sömu reglum sem eftirleitir, en heimilt er, að þær fari fram samtímis fjallskilum eða fyrr.

34. gr.

Fundarlaun fyrir fé, sem finnst í öræfaleit, skal vera $\frac{2}{5}$ hlutar verðs fjárens, samkvæmt mati finnandans, en $\frac{1}{3}$ hluti verðs fyrir það fé, sem finnst í eftirleit á afrétt. Vilji fjallskilastjóri ekki leysa féð út samkvæmt þessu mati, er finnandinn skyldur til að kaupa féð tilsvarendi verði.

Nú hafa aðeins farið fram tvenn almenn fjallskil á einhverju leitarsvæði, og er þá ekki skylt að greiða fundarlaun fyrir það fé, sem finnst í þriðju leit, þótt eftirleit sé kölluð.

Fyrir óheimt fé, sem finnst í heimalöndum eða við smölun fjár, þó í afrétt sé, eftir að fjallskilum er lokið, er ekki skylt að greiða fundarlaun.

Sveitarstjórn er heimilt að ákveða að farga skuli því fé, sem finnst í öræfaleit.

35. gr.

Hver maður skal auðkenna fé sitt með glöggu marki á eyrum og brennimarki á hægri horni eða öðru ótvíræðu einkenni, ef eigendaskipti hafa farið fram á kind eða eyrnamark skemmt.

Um markréttindi fer sem í lögum er ákveðið.

Hver fjáreigandi er skyldur að auðkenna fé sitt á vinstra horni með þessum sveitarbrennimörkum, eða merki í eyra, með sömu einkennisstöfum:

- Tjörneshreppur Þ. 2.
- Húsavíkurkaupstaður Þ. 3.
- Reykjahreppur Þ. 4.
- Aðaldælahreppur Þ. 5.
- Reykdælahreppur Þ. 6.
- Skútustaðahreppur Þ. 7.
- Bárðdælahreppur Þ. 8.
- Ljósavatnshreppur Þ. 9.
- Hálshreppur Þ. 10.
- Grýtubakkahreppur Þ. 12.
- Svalbarðsstrandahreppur Þ. 13.

36. gr.

Öll fjármörk sýslunnar skal rita í eina skrá, er sýslunefnd semur og skal prenta hana svo oft sem lög mæla fyrir um, og úthluta meðal búenda í fjallskilafélaginu.

Hver búandi er skyldur að geyma markaskrána meðal þeirra heimilisskjala, er fylgja býli hans, og skila næsta ábúanda, þá er hann flytur af jörðinni.

Vilji menn taka upp eða nota mörk, sem eigi standa í markaskránni, skulu þeir fá til þess leyfi Markaðóms Þingeyjar- og Eyjafjarðarýslu og auk þess birta það í Lögbirtingablaðinu og senda lýsingu þess til hreppsnefnda í næstu sveitum.

VIII. KAFLI

Óskilafé.

37. gr.

Nú kemur fyrir við vorsmölun ómarkað lamb, sem engin móðir finnst að, og skal þá tilkynna það fjallskilastjóra, sem ákveður hvernig lambið skuli auðkennt, svo að ekki verði um villst. Verður lamb þetta eign fjallskilasjóðs, ef réttur eigandi svo að ekki verði um villst. Verði lamb þetta eign fjallskilasjóðs, ef réttur eigandi kemur ekki fram síðar.

Á haustréttum annast réttarstjóri, að öll vafalömb, sem koma fyrir í réttum, séu dregin í sérstakan dilk, þar sem eigi er annað fé, og mönnum gefinn kostur á að láta lambmæður helga sér lömbin.

Ómerkingum og óskilafé, sem kemur fyrir í skilaréttum, og ekki finnast eigendur að, svo og fé, er farið hefur yfir varnarlinur, skal þegar lógað í sláturhúsi, og sér hreppstjóri um, að svo sé gert.

Áður en slíku fé er lógað, skal skrifa nákvæma lýsingu á því, þar sem getið sé marks og annarra einkenna, er eigendur gætu helgað sér það eftir.

Óskilafé, sem fram kemur eftir réttir og ekki finnast eigendur að, eða ekki kemst til eigenda vegna fjarlægðar, skal fara með á sama hátt.

Allt óskilafé, sem fargað er, skal lagt inn á reikning, þannig að greiða megi út verð hverrar kindar, ef eigandi finnst.

Annar óskilapening, svo sem hross og nautgripi, skal hreppstjóri selja á opinberu uppboði með 12 vikna innlausnarfresti.

IX. KAFLI

Fjárrekstrar.

38. gr.

Þegar sauðfé er rekið um hérað, skal þess gætt, að rekstri hverjum fylgi nægilega margir og duglegir rekstrarmenn, svo að sem minnstur bagi verði fyrir þá, er

lönd þau eiga, sem um er rekið eða í er áð. Eigi má leggja upp með slíka rekstra að morgni fyrr en markljóst er orðið, og eigi halda áfram að kvöldi, eftir að fer að skyggja, nema brýna nauðsyn beri til.

Skýlt er sláturhúsum að láta fara fram markskoðun á öllu fé, sem þar er leitt til slátrunar.

39. gr.

Sýslunefndin sker úr öllum ágreiningi milli hreppsnefnda út af fjallskilamálum. Enn fremur geta einstakir menn komið sér saman um að leggja slík ágreiningsmál undir úrskurð sýslunefndar.

40. gr.

Brot gegn reglugerð þessari varðar sektum samkvæmt lögum nr. 42 frá 1969.

Reglugerð þessi, sem sýslunefnd Suður-Þingeyjarsýslu hefur samið, staðfestist hér með, samkvæmt sveitarstjórnarlögum nr. 58 29. mars 1961, og 3. gr. laga um af-réttarmálefni, fjallskil o. fl. nr. 42 12. maí 1969, til þess að öðlast þegar gildi og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Jafnframt fellur úr gildi fjallskilareglugerð fyrir Suður-Þingeyjarsýslu og Húsa-víkurkaupstað nr. 77 frá 11. júlí 1959.

Landbúnaðarráðuneytið, 28. júní 1974.

Halldór E. Sigurðsson.

Haukur Jörundarson.

FJALLSKILAREGLUGERÐ

fyrir Norður-Þingeyjarsýslu austan Jökulsár.

I. KAFLI

Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Norður-Þingeyjarsýsla austan Jökulsár skiptist í tvö fjallskilafélög þannig: Á milli Jökulsár og Hafralónsár sé eitt fjallskilafélag og annað fjallskilafélag sé austan Hafralónsár, að takmörkum Norður-Múlasýslu. Vestra fjallskilafélagið skiptist í deildir eftir hreppum. Hreppum má og skipta í deildir, ef viðkomandi hreppsnefnd telur þess þörf og sýslunefnd samþykkir.

2. gr.

Sýslunefnd hefur yfirstjórn allra fjallskilamála samkvæmt gildandi sveitarstjórnarlögum, en hreppsnefnd annast framkvæmd þeirra hver í sínu hreppi.

3. gr.

Hver hreppsnefnd skal skipa einn mann til að hafa á hendi stjórn og umsjón fjallskilamála hreppsins og nefnist hann fjallskilastjóri.

4. gr.

Hver hreppsnefnd, eða fjallskilastjóri fyrir hennar hönd, haldi sérstaka fjallskilabók, staðfesta af oddvita sýslunefndar. Í þá bók skal skrá allt, er viðkemur fjallskilamálum hreppsins. Fjallskilastjóri skal hafa þóknun fyrir störf sín eftir ákvörðun hreppsnefndar.